

Butlletí d'INFORMACIO CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

ANY IV
NUM. 42 Editat pel "CATALUNYA", GROU N. R.

J. A. Saco 415. — SANTIAGO DE CUBA 30 ABRIL
1 9 4 3

CRONICA

En la comunicació acordada per l'Assemblea de Catalans en deixar constituïda la Unió dels Catalans Independentistes, es deia: "Cal que tots els partidaris de la independència nacional ens unim per donar, per nostra banda, la presència d'una voluntat catalana concreta i definida i per a influenciar, eficaçment i saludable, per mitjà d'una acció coordinada, els organismes catalans retardats, per moltes i diverses causes, en l'afirmació i en l'acció del que és anhel de tots els catalans: la independència".

Si els partits catalans poden unir-se i dividir-se, sumar-se i restar-se, ¿per què no poden unir-se els independentistes catalans? ¿Per què en succeir això, es llença l'espècie de que la Unió dels Catalans Independentistes va contra el moviment de les Comunitats?

Si la Unió dels Catalans Independentistes hagués tingut aquest propòsit, no solament ho hagués dit sinó que hauria dit també el per què del mateix.

Els que han iniciat aquesta maniobra contra una organització de caràcter patriòtic, quan encara no ha començat a actuar i, en canvi, troben molt natural i molt lògic que es doni tota la personalitat a les escasses forces dels partits catalans que han vingut a parar a Amèrica i s'estructurin a base d'aquestes fraccions dels partits, Comunitats com la de Mèxic, de caràcter marcadament polític, demostren el contrari del que pretenen, això és, que volen que les Comunitats Catalanes vagin en contra de la Unió dels Catalans Independentistes, que no és pas el mateix, sinó exactament el contrari.

En la nostra Crònica anterior deiem també que "en qualsevol oportunitat la Unió dels Catalans Independentistes hagués contrastat amb la unitat que fa tres anys pugnen inútilment per estructurar diferents col·lectivitats catalanes. Avui, però, contrasta més que mai perquè sembla que vol consumir-se l'estat legal a la mal anomenada legalitat estatutària."

Heus ací el nus de la cosa. No és que la Unió dels Catalans Independentistes signifiqui una amenaça a l'existència de les Comunitats. És a la raó del contrast que li temen. La Unió dels Catalans Independentistes pot, perfectament, conviure amb elles i vol conviure-hi. ¿Què podria impedir-ho? Que resistint-se a mirar cap endavant, abandonessin el pla patriòtic i fessin impossible la col·laboració.

La qüestió de la legalitat és el joc perillós de la papallona donant voltes a la flama, on, finalment, s'hi cremarà les ales.

¿S'està arribant al punt aquell que les Comunitats Catalanes facin impossible la col·laboració dels sectors patriòtics?

Un fet. La matinada del 4 d'abril acabava la celebració d'una assemblea de Comunitat Catalana de Mèxic, iniciada el 27 de febrer, sobre la qüestió de la declaració col·lectiva que li fou encomendada pel propi Pi i Sunyer, per tal d'aconseguir la unificació de criteris dels diversos nuclis de catalans, adheritos o simpatitzants, del Consell de Londres. L'esmentada Comunitat no va resoldre, però, aquest problema, considerant que "també es fer feina positiva d'unitat arribar a concretar les diferències", segons preveia en l'editorial del seu portantveu de premsa del mes de Febrer.

D'una manera que no te res de pràctica, impolítica i comprometedora, deixava en mans de Pi i Sunyer el resoldre aquesta qüestió de la legalitat.

Una deducció. L'edició del dia 8 de l'actual del periòdic "La Prensa" de Nova York, publicava aquesta notícia que copiem: "Montevideo. Abril 7.—(A.P.) —Después de dar hospitalidad a dos Congresos de ciudadanos libres de Italia y Alemania, Montevideo se prepara para dar la bienvenida esta semana a los representantes de los grupos españoles republicanos que discutirán la eventual creación de un gobierno libre en España, mientras los españoles de la ciudad celebran el doce aniversario de la República. Los clubs españoles de Montevideo organizaron demostraciones y se espera que miles de personas escuchen los discursos de Martínez Barrio y José Miaja. Representantes de los grupos catalanes y vascos están ya en la ciudad."

(Pasa a la página 2)

Aquesta és l'expressió gràfica del que seria la "SOBIRANIA" de Catalunya i el que significaria el dret de l'AUTODETERMINACIO, si triomfessin els LEGALISTES i els MIG-LEGALISTES catalans.

Patriotes!

A impedir-ho.

Als que demanen Rei

Moltes vegades tot observant les manifestacions socials de l'home he sentit remoure esveradament el remat de les meves idees democràtiques amb la visió d'una mena de figura de llop: a veure si l'home, per naturalesa, serà monàrquic i totes les doctrines antagoniques al monarquisme no són més que una superació ideal! És clar que aquesta visió no arrela en mi i la fóragito a cops de fona carregada amb còdols de reflexió.

No, l'home, per naturalesa, no és monàrquic, però si que hi està molt predisposat encara, mentre no s'elevi considerablement el seu grau de civilització espurgant-se de l'esperit, el pòsit de submissió que li ha incrustat un sistema secular rector de la vida en comú.

Aclarim que al parlar de monarquia no ens referim pas només a les enteses pel just valor literari del mot. No són solament monarques els que porten aquest nom oficialment i han estat coronats per dret dinàstic o per elecció. De reis n'hi ha de moltes menes. Deixem córrer els simbolisme i les etiquetes. És més rei, per exemple, un Hitler que un Jordi i són més monàrques els nazis que els membres del partit conservador anglès. La veritable reialesa és el poder personal. "Führer", "Duce" i "Caudillo" són sinònims de "Sa Majestat". I ara deixem aquestes altures odioses i situem

nos al nostre medi, al que en diem democràtic. Trobarem també, la tendència a la idolatria o submissió a un home. La mateixa URSS., crea en la memòria de Lenin el símbol sagrat d'un règim, i no tenint-ne prou encara, necessita encarnar aquest símbol en un vivent, Stalin, el qual és adjectivat amb termes idèntics, de fons, als que rebia el Tzar, i és convertit, de fet, en manador de mandatari que hauria d'ésser. Exposem només el dos extrems, però de l'un a l'altre trobariem tot un corolari d'exemples. A casa nostra mateix, amb Macià, en tenim un. Això pel que fa al conjunt dels estats i de les nacions; però ho trobarem també en totes les fraccions col·lectives. No hi ha partit polític o organització social que no maldi per trobar o per mantenir el seu sobirà, no pas amb l'íntim desig de posseir un executor o ordenador de la voluntat de tots, com exteriorment es manifesta, sinó per sotmetre's a la seva voluntat, per deixar-lo sol.

Els catalans som potser un dels grups ètnics més gelosos de la voluntat col·lectiva, però no estem pas emancipats del sentiment de submissió. Una prova la dona Comunitat Catalana de Mèxic en la seva darrera assemblea. Enlloc de declarar al Consell Nacional de Londres el seu pen-

(Pasa a la página 2)

dad. Se dice que las diferencias que existen dentro de los grupos serán suavizadas antes de tomar pasos para la creación de un gobierno español en el exilio".

Conseqüència. Coincidint amb l'arribada d'aquest periòdic a nostres mans ens arriba també la notícia de que Carles Pi i Sunyer havia cablegrafiat a les Comunitats Catalanes per a que donessin bel.ligerància a Martínez Barrio i li plantejessin el problema de Catalunya, d'acord amb el criteri de les Comunitats. Ja no volem parlar de l'absència d'un criteri definit del Consell ni tampoc del de les diverses Comunitats, oposats, divergents i contradictoris, sinó de la impossibilitat derivada per aquesta causa de plantejar a Martínez Barrio el nostre problema i de la llibertat d'interpretació que això li dóna i del perjudici enorme que en anar pel món amb la representació dels catalans —que utilitzarà favorablement a la causa de la unificació espanyola— ocasionarà a la nostra qüestió nacional.

Resum. Darrera la porta oberta que s'ha deixat a la legalitat catalana, ja hi ha entrat la legalitat espanyola i en aquest rodar per la pendent d'un confusionisme criminal, si arrossega a les novelles Comunitats i a les velles entitats catalanes prestigiades per llargs anys de lluita per la diferenciació catalana de la globalment considerada, espanyola, als independentistes no ens hi arrossegaran pas. De la desnaturalització primer, de l'anèmia que com a conseqüència immediata s'apodera d'elles, després, i, finalment, de la seva desaparició, no es podrà culpar als independentistes que, ja temps, assenyalen a totes elles el perill i que ens en apartarem a temps.

Com una ironia es produeixen aquests fets quan es disposen gairebé totes elles, a commemorar la República Catalana del 14 d'abril. Hom no pot menys de preguntar-se, i ¿per què la commemoren? Si per aquestes no fou un acte legítim d'autodeterminació que escaigui ara invocar! Si en defensar la legalitat, total o parcialment, que vol dir disfressar-la, implícitament declaren il·legal aquella situació! Dues legalitats a un temps no poden existir; o és legal la nostra República o és legal l'Estatut. ¿Per què la commemoren? —preguntem. Es l'homenatge del victimari a la víctima. Per ells està ben morta i si ressucités tornarien a assassinar-la.

La sobirania de què parlen; el tracte entre iguals imprescindible pel pacte; el reconeixement de la personalitat de Catalunya; la precisió del concepte i el valor de l'autodeterminació, tot, tot el que diuen te menys valor que el que significava aquella República Catalana, que era això, independència prèvia, total i absoluta. Catalunya en aquells tres dies de República Catalana podia haver fet el que li hagués convingut. Es per això que hi anaren els tres ministres. Podia haver-se decidit per organitzar la seva vida estatal i parlamentària després. Anullaren la seva sobirania com l'anul·len ara, per endavant.

Aquesta bel.ligerància concedida a Martínez Barrio posa en descobert que l'autodeterminació de què parlen no té altre valor que el de l'adaptació a una constitució espanyola, que la personalitat pròpia no és la d'una nacionalitat que té amples perspectives pel demà, ideals elevats i exterioritzacions originals, sinó la d'una minoria nacional, a més, curta de vista; que la internacionalització és a base d'un estat espanyol amb regions autònomes i que es va al pacte, no com un acte de sobirania sinó de submissió.

Costa molt de fer entendre a certa mena de catalans que ja constitueixen una fauna peculiar, que Catalunya és una nacionalitat irredempta, i que, com a tal, deu manifestar-se davant del món.

Inútil esforç, el dels nostres homes públics. Volen aturar amb sofismes la reacció patriòtica dels catalans i no s'adonen que la bena ha caigut dels ulls. Ja poden cridar i esgargamellar-se que els catalans ja no creiem en paraules. Volem fets.

Ara en aquests moments de commemoracions criden Visca Catalunya. Poc després, Visca Espanya. Coneixem el disc.

Als que demanen...

(Viene de la página 1)

sament davant d'uns fets polítics determinats, preferí inhibir-se i deixar-ho a la resolució de Carles Pi i Sunyer.

Per aquests mons trobareu un sens fi de catalans a la deriva que van repetint amb desconsol: no fem res, no farem res, ens manca el cabdill. Demanen rei. Es que tots plegats no sabem el que pensem i no som capaços de decidir el que ens convé? Es clar que sí. Només ens cal l'home que executi i ordeni el nostre mandat, no pas

que pensi pel nostre compte. I aquest home ja el tenim. I si no el tinguessim no seria pas difícil de trobar-lo.

Catalunya que sempre ha anat a la davantera de la democràcia, per que no pot trencar amb aquesta concepció arcaica de la direcció i bastir de dret i de fet una veritable democràcia?

Potser no hi ha remei o no ha arribat l'hora. En aquest cas, ananyem-nos i cerquem un rei.

Josep M. Muria.

Fulls de la Nostra Historia

(Fases culminants del renaixement polític català)

El moviment de Solidaritat Catalana:

Amb el començament de segle vingueren els dies de les grans batalles per la llibertat i per Catalunya. El ressò de les Bases de Manresa i el Memorial de greuges s'havia extingit amb els anys, quan, amb ocasió del viatge polític que a Catalunya feu Alfons XIII, es produí una forta escissió a la Lliga Regionalista. Els dissidents acoblats amb elements vinguts del federalisme, fundaren el Partit Nacionalista Republicà que tingué el seu òrgan diari en el "POBLE CATALÀ".

Els militars assaltaren i cremaren les redaccions del diari "La Veu de Catalunya" i del setmanari "EL CUT" indignats per les que allavors eren anomenades empanyes separatistes. Com a reacció natural es produí el moviment popular de Solidaritat Catalana en el qual participaren tots els partits catalans des dels carlins fins als fedrals, passant pels catalanistes de tot color i dels homes de Unió Republicana — la qual s'escindí al seu torn i en Lerroux l'abandonà al davant de tota la forasterada fidel a la missió anticatalana que el govern espanyol li havia encomanat a l'enviar-lo a Barcelona. A recordar que Martínez Barrio, fou el seu deixeble i correligionari admirador — que culminà en la manifestació monstre que tingué lloc a Barcelona el dia 20 de Maig de 1906 i en la qual hi prengueren part més de 70.000 persones.

Aquella manifestació, la primera de les informades per l'esperit català renaixent, que tan han sovintejat després, trigà hores i hores en desfilar. Havia estat organitzada a honor dels diputats catalans que combateren la llei de Jurisdiccions dictada per donar satisfacció als militars i entrebancar el redreçament de Catalunya.

Ben aviat aquest moviment de Solidaritat Catalana, nascut com un elam de protesta, que era en el fons, conscient en els uns, instintiu en els altres, un aixecament de l'esperit nacional contra els obstacles que s'oposaven al seu redreç, era embridat i domesticat pel govern de Madrid amb la complicitat de les dretes catalanes, malfades dels llevats subversius que el moviment contenia. Així, en aquella hora que podia haver estat transcendental per l'acció de l'esperit català, l'embranchada del començament s'anà diluint en les llargues incidències parlamentàries de la discussió d'un projecte que, malgrat el seu poc contingut autònom no podia satisfer l'ànima de llibertat de Catalunya, les dretes, no obstant, estimaven acceptable Vint-i-cinc anys després eren les es-

querres les que seguien les mateixes petjades d'aquesta claudicació històrica en acceptar i interpretar minimalment el retallat Estatut d'Autonomia. El seu conservadurisme les engegà fins a l'extrem de no saber advertir que la seva col·laboració amb el govern espanyol havia de resultar doblement estèril; primer, per contraposada al sentiment que havia fet nèixer la Solidaritat Catalana; després perquè les concessions contingudes en el projecte d'administració local, tot i ésser misèries i d'ordre purament administratiu, el feien tan antipàtic a la gran massa de diputats castellans, centralistes a ultrança, àdhuc de la majoria, que el projecte no arribaria mai a obtenir l'aprobació parlamentària.

Aquesta realitat produí una enorme desil·lusió a Catalunya, tant com les esperances havien estat desmesurades fou profund el desengany. L'habilitat de Maura aconseguí servir-se d'aquell projecte d'administració local amb l'únic i maquiavèlic propòsit d'aturar i destruir aquella primera ofensiva organitzada de l'esperit català. Un dels seus primers efectes fou escindir el bloc solidari en dretes i esquerres. La insuficiència del projecte, en sentit autònom, era agreujada per reformes antidemocràtiques com la conversió del sufragi universal en una modalitat de sufragi corporatiu par a les eleccions municipals. Això oposà decididament els nacionalistes republicans, ja hostils al projecte de llei per la seva poca substància autònoma, als diputats regionalistes que l'aprobaven en totes les seves tendències. Regionalistes i carlins formaren un bloc, en contradicció al dels nacionalistes republicans i fedrals els quals emprengueren una activa campanya de mitings en defensa del sufragi universal a tot Catalunya.

Les eleccions municipals del 1909 demostraren que la menestralia i l'artesanat Barceloní, principal nucli de les forces que havien donat el triomf a la Solidaritat Catalana, eren predominantment d'esquerra. En aquelles eleccions les esquerres catalanes s'endugueren les majories contra les forces de la Lliga i dels carlins, llevat d'aquells districtes on, per tenir-hi preponderància la colònia forastera, predominava el lerrouxisme. El triomf fou degut, per parts iguals, a la pureza del sentiment catalanista, que el nacionalisme mantenia enfront de la Lliga compresa pels seus contactes amb el govern de Madrid, i al sentiment liberal de Barcelona que no volia contactes amb la carlinada.

(Continuarà)

Per la transcripció.

Pere LLOPIS.

Constituïda la "UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES", el BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA es converteix en el PORTANTEVEU d'aquella.

Són, per tant, invitats a col·laborar-hi tots els independentistes catalans.

Adreceu els treballs a:

BUTLLETI D'INFORMACIO CATALANA

J. A. Saco 415
Santiago de Cuba

UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

INFORMACIO

Es alenador pels iniciadors d'aquest moviment el poder comprovar per les nombroses adhesions rebudes de tots els indrets d'Amèrica, el redreçament patriòtic operat en tots els catalans residents a aquest Continent.

En molts països d'Amèrica s'estan constituint els nuclis a base de prestigiosos patriotes que s'encarregaran de portar a terme tota la tasca necessària per arribar a l'assoliment absolut de la nostra finalitat.

Les noves rebudes de la gran envergadura que ha pres el moviment independentista a Cuba, es confirmen amb la constitució de nuclis de la Unió dels Catalans Independentistes en les poblacions més importants d'Illa.

Avui ens plau fer públics els noms dels digníssims patriotes que han constituït el nucli de Guantánamo que integren: Just A. Pastor Sedó, Bonaventura Morandó Triedu, Emili Sugranyes Giralt, Jaume Parellada Gallart, Pau Canyelles Mas, Joan Rovira Planes i Josep Carbonell Llopis, quins ens comuniquen, també, que han iniciat una activa tasca de propaganda que, a la bestreta, té l'èxit assegurat. Ens diuen, a més, que quan arribi el moment estaran disposats a aportar al moviment iniciat, no tant sols la seva cooperació personal, sinó que també l'esforç econòmic que calgui, dedicar a l'alliberació de la Pàtria.

Acompanyant l'Acta de constitució de l'esmentat nucli, ens ha omplert de joia la lletra que ens adrecen amarament de patriotisme.

Tots els patriotes residents a Palma Soriano han celebrat reunions preliminars per deixar constituït el nucli de la Unió en aquella ciutat. Ens visità dies enrera un assistent a aquelles, comunicant-nos la bona impressió que el moviment havia desvetllat en aquella localitat, vaticinant l'èxit sorollós que assolirà en tota aquella contrada.

Issoladament de molts socis del Centre Català de l'Havana hem rebut adhesions incondicionals al moviment d'Unió dels Catalans Independentistes. Entre altres ens plau remarcar les dels coneguts patriotes Josep Pineda Fargas, (antic President de l'esmentada entitat), Pere Boquet de Recasens, escriptor i poeta, Josep Florensa, President d'Unió Republicana de Lleida, i Pere Clua, actualment administrador de l'òrgan del Centre Català, "La Nova Catalunya".

De Victòria de las Tunas, important població d'Orient, on s'hi troben radicats un gran nombre de catalans, entre els quals s'hi compta el ferm patriota Pere Riu Ribera, també ens comuniquen que ha quedat constituït un important nucli disposat a complir la tasca que se li encomani, tant en l'ordre personal com en el de contribució econòmica.

També de la ciutat-monument, Bayamo, breçol de les llibertats cubanes, hem rebut una comunicació abranda de patriotisme del ferm català, Llorenç Garcia, qui ens assabenta que ha quedat constituït un important nucli que serà l'executor de les ordres emanades de la Unió dels Catalans Independentistes.

Són gairebé in comptables les lletres que diàriament es reben, acompanyant adhesions, de totes les nacions americanes. En totes aquestes es manifesta

haver vist com una taula de salvació el sorgiment de la Unió dels Catalans Independentistes per arribar a la fita que ens és comuna: la independència Pàtria.

Darrerament s'han rebut de Mèxic les adhesions d'un grup de militants del P.O.U.M. entre ells, Jordi Arquer, que, amb caràcter individual demanen la seva incorporació al moviment. També, i amb una lletra molt expressiva, ha enviat la seva adhesió el Dr. Alfred Cabanes.

El Consell Organitzador de la Unió dels Catalans Independentistes, oportunament, per lletra i per mitjà del seu òrgan informatiu, **Butlletí d'Informació Catalana**, anirà comunicant-los-hi les tasques immediates a realitzar.

Periòdicament anirem donant compte de fragments de lletres rebudes i, avui, comencem aquesta Secció, donant publicitat a la rebuda de Joan Castelló, Valparaíso, (Xile). Diu així: "He d'expressar-vos que vosaltres i els de

"Ressorgiment" de l'Argentina, sou els que aneu pel camí més dret, això és, pel camí de les realitats". "Hi ha que tornen a picar a les orelles dels vells residents ací, per a que recordin les nostres doctrines alliberadores. Els nou arribats han fet un maremagnum tan fenomenal que ja ni sabem el que som. Han fet que alguns de bona fe en veure la pinta de polítics que teniem allà, s'esgarrifin en pensar que seria Catalunya en les seves mans. Fora d'aquestes consideracions hem de reconèixer que estem en front d'una propaganda sòlida i ben dirigida, de part de determinat sector que, al meu entendre, és el culpable de les desavinences que existeixen a Amèrica. Però, és precís deturar-la. Hi ha que dirigir una contra-propaganda que renti la cara dels emboscats que fomenten aquesta discòrdia i hi ha que fer una tria d'hommes que portin el penó de la nostra idea. Sobretot que no posin la política per davant".

Missatge al President Roosevelt

Amb motiu de la visita que feu a aquesta ciutat, a darrers dels mes de febrer propassat, l'honorable Senyor Ambaixador dels Estats Units d'Amèrica, Mr. Spruille Braden, li fou lliurat personalment per una comissió del Grop que va visitar-lo, el Missatge per a l'honorable President Roosevelt que copiem i del qual ens ha estat acusat rebut.

"Sr. Franklin Delano Roosevelt.
Honorable President dels Estats Units d'Amèrica.
Washington, D. C.

Honorable President.

El "Catalunya" Grop N.R., que fa trenta cinc anys que va constituir-se a aquesta ciutat amb el fi patriòtic de lluitar per aconseguir que el món internacional reconegui el dret de nostra Pàtria, Catalunya, a regir-se lliurement, aprofitant l'ocasió de la visita que fa a Santiago de Cuba, l'Excm. Sr. Ambaixador dels E. U. davant el Govern de Cuba, Mr Spruille Braden, per a fer arribar a Vós pel seu conducte, la nostra més sincera i respectuosa salutació i els nostres fervents desigs de que la causa de la Justícia, de la Llibertat i dels Drets dels pobles, que Vós tan admirablement i dignament defenseu, obtingui, ben prompte, el més resonant i decisiu triomf.

Confiem Honorable President, que ens fareu l'honor de considerar aquesta salutació i aquests desigs com uns dels més sincers i espontanis, doncs el "Catalunya" Grop N.R. representa ací, en aquesta regió oriental de Cuba, els catalans lliures, els quals són partidaris incondicionals de les Nacions Unides, tal com ho fou el tradicionalment liberal i democràtic Poble Català en l'anterior Guerra Mundial durant la qual més de catorze mil catalans donaren llurs vides per la causa aliada i per la llibertat de les petites na-

cionalitats. És el "Catalunya" Grop N. R. la genuïna casa dels catalans que anhelen un estat lliure i sobirà per a la seva Pàtria, mitjançant la reimplantació d'aquella República Catalana que, proclamada pel patriote Francese Macià en abril del 1931, moria poc temps després vençuda pels enemics de la llibertat dels pobles.

I és per aquests precedents i causes que, en aquesta oportunitat, ens permetem l'alt honor d'acudir a Vós, il·lustre dirigent màxim del moviment de reivindicació de la llibertat dels pobles i signatari el més destacat de la "Carta de l'Atlàntic", a l'objecte de demanar-vos vostra valuosa ajuda per a que es faci JUSTICIA al Poble Català reconeixent-li la seva personalitat nacional i el seu dret inalienable a governar-se lliurement i sobiranament quan, aconseguida la Victòria de les Nacions Unides, es consolidi la Pau, fonamentant-la en una estructura justiciera per a tots els homes i per a les grans i petites nacionalitats.

A vós doncs, Honorable President, digníssim representant del gran Poble dels E. U., defensor dels drets i de la llibertat dels homes i de les nacions del món sencer, acudim amb l'esperança de que quan arribi l'oportunitat, Catalunya, aquesta nostra nacionalitat anexasada per la força a l'estat espanyol, tindrà en Vós un decidit defensor de la seva llibertat i dels seus drets, i, en canvi, Vós tindreu l'etern reconeixement de tot un poble redimit pel més gran benefactor de la Humanitat, del qui n'esperem també la seva intervenció per a que no es perllongui més el captiveri dels nostres connacionals en els camps de concentració del Nord d'Àfrica.

Vostres, sincerament i respectuosament,
S. Carbonell i Puig, Conseller en Cap.
J. Sais, Secretari de Correspondència.
Santiago de Cuba, Febrer 28 del 1943.

"Dintre el Directori de l'Agrupació hi ha molts catalans forasters (nou arribats) que porten el tinglado i remenen la sopa al seu gust. Però no en feu cas, sapiguen que ací en som uns quants que de cor som separatistes i respondrem a l'ocasió. Nosaltres també anem d'acord amb Londres sempre que aquell Consell sigui net i radicalment català i anti-polític".

Front Català de la Joventut

Tant bon punt la joventut catalana de Santiago de Cuba, tingué coneixement del Manifest publicat a Mèxic a fi d'establir la unificació de la mateixa, conscient dels seus deures patriòtics, va convocar una Assemblea que es veié concurríssima. Per aclamació, després d'haver fet ús de la paraula diversos dels assistents, s'acordà nomenar un Comitè integrat per Joan Esclassans, Joan Botifoll, Ruben J. Carbonell Tornés, Dionís Calaverons, Jordi París, Jacint Aguilar i Emili Malet, el que fou encarregat de trametre l'adhesió a Mèxic i l'encarregat, també, de tota la tasca de propaganda i a la vegada demanar que aquest Front Català de la Joventut, una vegada estructurat, s'adhereixi a la Unió dels Catalans Independentistes, i així contribuir a la Unió de tots els patriotes dignes.

QUAN un poble és invitat a unió per un altre, podrà fer-ho amb presses l'estadista ignorant i allucinat, podrà celebrar-ho sense judici la joventut enamorada de les belles idees, podrà rebre-ho com una mercè el polític venal o dement i glorificar-ho amb paraules servils; però el qui sent en el seu cor l'angoixa de la Pàtria, el que vigila i preveu, ha d'inquirir i ha de dir quins elements componen el caràcter del poble que convida i el del convidat, i si estan predisposats a l'obra comú per antecedents i hàbits comuns, i si és probable o no que els elements temibles del poble invitant es desenrotllin en la unió que pretenen amb perill de l'invitat; ha d'inquirir quines són les forces polítiques del país que convida i els interessos dels seus homes, en el moment de la invitació.

Els països que no tenen mètodes comuns, encara que tinguessin idèntics fins, no poden unir-se per realitzar el seu fi comú amb els mateixos mètodes.

JOSE MARTI, Apòstol de Cuba.

L' Actualitat Catalana a Mexic

La cultura catalana no estarà representada a la Fira del Llibre.

Degut a la intervenció personal del senyor Sbert que, com a Secretari General, amb sou, de la Fundació Ramon Llull, ha sabotejat la concessió d'un Stand oficial per exposar les manifestacions de la cultura catalana, els mexicans no podran conèixer tot l'abast cultural de les nostres publicacions.

Comunitat Catalana i l'Orfeó Català s'han negat a aparèixer com a regions espanyoles en la Fira del Llibre. La fundació Ramon Llull, que estava disposada a concorre-hi, ha hagut de desistir del seu propòsit gràcies a la digna actitud de protesta que ha mantingut el director de la Revista de Catalunya, Dr. Serra-Hunter.

Lamentem, però, que Comunitat i l'Orfeó no hagin tingut la idea d'organitzar l'exposició del llibre català fora dels clos oficial de la Fira del Llibre. Podia organitzar-se a l'estatge de l'Orfeó o bé en una sala particular d'exposicions. I ben organitzada, hauria estat un èxit. Recordant el que ens deia el Sr. Prieto sobre la cinquena columna catalana que ja tenia organitzada, ens temem que aquesta voluntària omissió del llibre català no sigui, en el fons, altra cosa que un manament de l'opulent financier.

Commemoració de la segona República Catalana.

Comunitat Catalana i l'Orfeó Català han convidat als catalans a un sopar per commemorar la proclamació de la segona república Catalana. Aquesta vegada, segons el Sr. Tomàs i Piera, tot serà maximalista. Ho celebrem, però insistim en manifestar que haurien fet un millor servei a Catalunya commemorant el 14 d'Abril destinant els cinc pessos i mig que cada assistent pagarà pel ticket, i els esforços d'organització, a poder realitzar l'Exposició del Llibre Català o bé enviant el seu import global als patriotes que lluiten i sofreixen a Catalunya. Però, és clar, això no interessa tant com un sopar amb discursos de miting electoral.

La darrera assemblea de Comunitat Catalana.

Per fi després de tres llargues i acidentades sessions, celebrades en l'espai d'un mes i mig, Comunitat Catalana ha pogut donar per finalitzada la darrera assemblea general reglamentària, la qual ha estat un continuat desmentiment del que havia estat acordat en l'assemblea anterior. La intransigència del Consell ha estat premiada amb el suport dels trenta set vots—Comunitat Catalana compta, segons dinen, amb uns sis cents afiliats—que votaren els llocs vacants al Consell. No es comptaren, però, els vots en blanc ni les abstencions.

Ara ja hi ha en el Consell quatre elements econòmicament lligats amb la J. A. R. E.

La "NACION CATALANA"

Ha aparegut a la capital de Mèxic, una publicació en llengua espanyola destinada a divulgar, entre els americans d'aquesta parla, els sentiments i les aspiracions de Catalunya. Malgrat no ésser una publicació política i si solament destinada a universalitzar el

nostre plet, la seva Direcció s'ha vist privada de la col·laboració demanada, i promesa, a diversos intel·lectuals catalans exiliats. A més, Comunitat Catalana pren l'acord de fer sortir una altra publicació similar, però no amb la mateixa finalitat segurament, en col·laboració amb un grup de catalans residents a Buenos Aires. Si al menys serveix d'estímul, tot això hi haurem guanyat.

La "Revista de Catalunya"

S'està imprimint i, per tant, a punt d'aparèixer "La Revista de Catalunya" en la seva tercera fase. Dirigida per l'il·lustre Dr. J. Serra-Hunter serà una nova manifestació de la universalitat de la cultura catalana si l'energia i clara visió que el seu director ha demostrat recentment assoleix desfer els intents que existeixen de, tal com esdevingué a França, fer-la servir com a trampolí polític.

Esperem que elements com el senyor Duran d'Ocon, per exemple, seran bandejats i es farà la justícia de donar-li accés als intel·lectuals catalans que ara el tenen interdit perquè no son prou simpàtics a l'auto-anomenat Secretari General Sr. Sbert.

DARRERA HORA

Qui farà més mèrits?

Amb motiu de la Fira del Llibre de Mèxic s'ha establert un pugilat entre els pseudo legalistes de Comunitat i els legalistes del tot. Han sortit vencedors aquests darrers per k.o.; però hi ha qui discuteix la legalitat de la victòria legalista, puix que ha estat deguda a un cop baix.

Els independentistes, i encara que ens sentim una mica més a prop de Comunitat, no deixem de manifestar la nostra satisfacció en veure que la bandera catalana ha flamejat damunt d'un "stand" de la Fira. Llàstima de la migradesa dels llibres exposats. Ben segur que amb menys esperit de competència partidista i amb més patriotisme, els catalans hauriem quedat força bé.

L'Stand "Catalunya" a la Fira del Llibre

Un veritable cop de teatre és el que ha donat el Sr. Sbert a l'inaugurar, gairebé per sorpresa, un Stand titulat "CATALUNYA"—així, en català— a la Fira del Llibre.

Tal com ja diem més amunt, aquest senyor feu tots els possibles per obstaculitzar la manifestació del llibre català de faísó normal i coordinada. Després de diversos incidents va reeixir amb el seu propòsit i Comunitat Catalana i l'Orfeó Català desistiren d'organitzar l'exposició del llibre català. I heus ací que, mentre aquestes entitats organitzaven i celebraven el sopar de commemoració de la Segona República Catalana, el senyor Sbert obtenia la concessió d'exposar separat dels espanyols i ho feia, no pas amb la bona intenció de servir honradament Catalunya, sinó amb el mesquí desig d'apuntar-se un tanto local.

Efectes sentimentals apart, hem de dir que si realment volia servir Catalunya, l'Stand "Catalunya" no hauria de presentar l'aspecte miserós que presenta, en el contingut dels volums, nombre i qualitat, i que no fan pas

quedar massa prestigiats el nom de la nostra Pàtria. L'excusa de les dificultats i negatives que hagués pogut trobar no poden ésser preses en consideració. No és lícit fer servir el nom de Catalunya per aquesta mena de jocs i elements sobrants hi havia a Mèxic perquè l'exposició del llibre català fos una cosa digna. Es que potser ja s'especulava en presentar el llibre català com una cosa miserosa i sense interès?

Un àpat de commemoració

L'Orfeó Català de Mèxic, entitat cultural i patriòtica, i Comunitat Catalana, entitat política, varen celebrar conjuntament la proclamació de la República Catalana amb un substanciós sopar, al qual hi assistí, entre altres, un bon nombre d'independentistes d'ocasió. Per aquest motiu, no s'hi veieren destacades personalitats de l'independentisme històric.

També deixaren d'assistir-hi aquells que volent commemorar la famosa data, la seva pobresa no els permetia desprendre's dels \$5.50, import del sopar.

Estadístiques

Un expert en estadístiques afirma que dels 150 començals al sopar celebrat a Mèxic en commemoració de la República Catalana, només un 15 ó 20 per cent tenen adquirits llibres catalans publicats a l'exili.

Conseqüents

Entre els assistents més entusiastes en aquest banquet de commemoració de la segona República Catalana hi havia el senyor Peipoe i els seus amics d'Acció Catalana que l'any 1931 foren els que més s'esforçaren en entrebancar el triomf electoral de Macià i els que, no podent-lo envitar, després sabotejaren la tot just nada República Catalana, a l'aconsellar que no hi havia altre remei que acceptar les condicions que portaven els ambaixadors del govern republicà espanyol entre els quals hi figurava el senyor Nicolau d'Olwer, President d'Acció Catalana, i els que ara, ací, a Mèxic, abrogant-se una representació que no tenen pacten amb els espanyols.

Corresponsal.

Doldre's del confusionisme imperant, de la manca de solidaritat i d'ideals i no combatre-ho ni contribuir personalment a la unificació és ajudar al contrari.

Adher us-vos a la UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

PUNTS BASICS

I.—Acceptació sense reserves de l'ideal d'independència pàtria.

II.—Actuació franca i decidida per la independència nacional, deslligada de l'Estat espanyol i dels partits nacionals espanyols, tant polítics com socials.

III.—Actuació pel desvetllament de la consciència nacional de tots els països de llengua catalana, en vistes a la futura estructuració política de la nacionalitat catalana.

IV.—Combatre no solament el totalitarisme espanyol, sinó també l'imperialisme castellà, comú a totalitaris monàrquics i republicans.

V.—Contacte amb els moviments independentistes peninsulars com el mitjà més eficaç per anorrear definitivament l'imperialisme castellà o espanyol.

VI.—Contacte immediat, per mitjà d'un organisme adient, amb el món internacional.

VII.—Engrandir la unitat dels catalans amb les entitats i nuclis i els partits polítics i socials que acceptin dit ideal i la disciplina que ell implica.

VIII.—Propugnar per l'organització de les forces de combatents catalans per ajudar a les democràcies en la seva lluita contra el totalitarisme.

Conforme i m'hi adhereixo

Signatura

Nom i Cognoms

Adreça

Població

País

Data

de

de 1943.

Envieu-ho a "CATALUNYA" Grop N. R. J. A. Saco 415
Santiago de Cuba

La Carta del Mediterrani

Marx escrigué que si la història es repeteix, no sempre es repeteix de la mateixa manera. Que allò que la primera vegada sorgeix en forma de tragèdia, en la repetició pren aspecte de farsa.

Quan Churchill i Roosevelt redactaren la Carta de l'Atlàntic, ho feren en un ambient sinó de tragèdia —pel lloc on fou girbat el document— si de grandiositat: damunt de la immensa esplanada líquida de l'Atlàntic, en moments d'angoixa tràgica, car les victòries Hitlerianes omplien els cors de por i semblava que la fúria dels cavallers teutons ho arrasaria tot.

Però un dia entre tants d'altres dies, en un carrer obscur o lluminós de la vella Marsella, en una casa particular o en una vulgar cambra d'hotel, dos homes es reunien a tall de conspiradors i l'un escrivia i lliurava a l'altre un document polític que havia de travessar l'Oceà i fer commoure el nou món amb la gran nova de l'existència, per fer "pendant" a la Carta de l'Atlàntic, de la Carta del Mediterrani.

Una frase llatina que escrita en llengua vulgar dels indoctes diu: "Rugiren les muntanyes i pariren un ratolí", posa en descobert tot el ridícol de guardarroba dels pigmeus que volen adoptar actituds de gran home quan les ventades de la Història reclamen, no disfresses d'esforçats cavallers jugant la pantomima ridícula, sinó homes de veritat, pit nu i testa alta, arborats de fe activa i de passió constructiva, portant com escut de combat les taules de la llei d'aquesta fe ardenta i per penó de guerra, ideals flamejants els quals no poden lograr-se amb legalismes jurídics de picaplets de sala-i-arcova.

Així arribà a l'Amèrica el nou creuat que substituïa la creu de Crist per la Carta del Mediterrani. Si bé el missatger tenia alguna cosa de Sant també tenia molt de Talòs—per això el poble li deia Sant Talòs— i portava entafurada entre tupits cosits d'alguna peça íntima, el document lluminós, el missatge d'un vell Mesies gotós que delegava al Profeta la propagació de la fe entre els enyoradissos emigrats catalans de l'altra riva de l'Atlàntic.

Sant Talòs no tenia aires profètics ni la figura baronívola, ni ulls d'il·luminat. Convers recent, el seu passat entre les terres lluminoses que un dia vegeren el meravellós desembarc dels conciutadans de la pàtria de Pericles en les platges florides de tamaris, havia viscut sempre d'esquena als vents casters de llevant i als camins sense roderes del mar llatí. Cap cot, amb aires de rumiant, s'havia embrunit el rostre—i qui sab si l'ànima—no pel sol i el fred i les tramuntanes, sinó en el baf de tabac i d'esperit alcohòlic en els cafès i centres de les contrades gironines, a la recerca de vots lograts no en el combat noble en la plaça pública en elegant torneig ideològic, sinó per xiuxiueigs i antòs, suggerint beneficis i prebendes.

El convers, ungit profeta en la reunió conspirativa de Marsella pel Déu caigut i ranquejant de gota, sense la grandesa de l'hora i de la missió encomanada, no desclougué a la seva arribada el missatge de la bona nova. La Carta del Mediterrani fou coneguda

pel rumor boirós que de boca a orella repetien els desvagats entre xuclada de cigar i glop de cafè, en les tertúlies que parlaven de negocis, de bandereries, d'infidelitats conjugals i dels morts de les darreres batalles en els sorrals desèrtics de l'Àfrica ardenta o en les terres glaçades de la URSS llegendària.

Camà-curt i nas d'urpa, el novell Profeta temia l'hora greu de l'anunciació? La grandesa de la seva missió l'aclaparava de feixuguesa i orb de fe no tenia coratge per pujar al Sinaï i tronar el missatge de les taules de la llei i dir al poble català exiliat els preceptes sagrats de la Carta del Mediterrani, mostrant-li així que el sol surt per llevant i que a l'exili Catalunya tenia irilat oracle del qual ell n'era el Profeta? Misteris insondables del destí!

La Carta del Mediterrani era tenebrós pesombre. Sols els iniciats al gran ritus de la legalitat la coneixien i del pes del secret tots tremolaven d'esglai.

El solc de l'habitut feia via. Si Sant Talòs no pujà al Sinaï, llec humil restejà terra a terra. El xiuxiueig untós suplía la clara proclamació. I si no amb aire de cavaller que es presenta davant la cristiandat a sostenir amb el cap alt la seva veritat en el Judici de Déu del poble, entrà de gairell com lladre esmunyedís i digué a través del rumor que traspasava parets i forrellats als astorats creients: "Jo sóc el Profeta que ha portat, enganxat en els replecs de la samarreta, el missatge del gotós. Ell és Irla i jo soc Sant Talòs. Catalans, no ploreu! Us porto d'Ell la Carta del Mediterrani la qual m'ungeix com director vostre. Obeïme!"

I començà, sinó la lluita, el traficqueig. Encara els colps de la tràgica Diàspora no havien conegut a través del Profeta la veu de Déu, que aquell ja feia mans i manegues amb els eumies del seu poble, mercadejant a no sabem quin preu el retorn a la pàtria, **com una gràcia.**

No es presentà com un brau Sant Talòs. Habituat a les petites conxorxes de casino i de comarcal, en lloc de corser de l'ideal amb un estel al front ho feu sobre l'ase ranquejant de l'Estatut que portava les banyes innocents de l'infidelitat. Que hi faràs cabaç? Les metamorfosis dels Deus són innombrables i els pobres mortals no poden sovint copgar-ne el significat profund dels seus designis. La Carta del Mediterrani caminava esma-perduda sense nord ni brújula i com que és difícil d'orientar-se per terra ferma amb una carta de navegar, l'enviat de Déu topava de nas a cada momnet i en els seus ulls extraviiats la rosa dels vents giravoltava fent-li perdre l'oremus. No proclamava, no clamava, no parlava. Humil entre els humils xiuxejava: "Jo sóc l'ungit de Déu, jo són el seu Profeta. La meua llei que ha d'ésser la vostra és la Carta del Mediterrani. En ella el Déu gotós em confeireix poders per tractar, mercadejar, transigir i ajupir davant d'amics i d'enemics, sobre el destí i el futur de la Pàtria. "Els enemics fremiren de joia, els traïdors l'adoraven, els amics ben peixats l'aplaudien." "Qui en vol comprar un bocí de la dignitat de Catalunya?" llençava amb veu de desmai

l'apòstol marxant, i l'oferia a grapats en els encants de la política espanyola. "Qui en vol més? A Quin preu la voleu, la dignitat de Catalunya,"

I el poble exiliat perdia confiança amb el Profeta. Que contenia el missatge contingut en la Carta del Mediterrani? —es preguntava intrigat i recelós. Però el Profeta si bé murmurava l'existència del document no parlava al poble. Covava el mig silenci boirós dels esporuguits plens de recel i mancats de fe i d'esperança. El seu diem-ne prestigi, en sortia mal parat. I a la fi, atemordit per les veus entre irades i mofetes dels emigrats decidí fer conèixer el missatge i la Carta del Mediterrani vegé la llum si bé no en feu. No convocà pas el poble per fer-le'n conèixer. Feu sortir una edició semi-clandestina de "la humanitat" que va ésser repartida entre els grans "lames" del legalisme i en feu en ella una declaració, que original o copiada reproduí la premsa en els creients la pogueren llegir.

L'esfinx havia parlat: Irla li havia lliurat la Carta del Mediterrani "que l'acreditava per portar la seva representació a tots els països excepte Catalunya i França, prendre les iniciatives que considerés necessàries per al bé de la Pàtria i dels catalans". I Sant Talòs manifestà "que no havia tingut pressa en donar-lo a conèixer car esperava estar informat amb la major claretat del pensament dels compatriotes d'Amèrica i poder orien-

tar, amb més probabilitats d'eficàcia la seva actuació, però que la força dels fets és superior a la dels nostres propòsits i que li semblava evident que els darrers aconeteixements internacionals reclamaven la fi del silenci".

Alea jacta est. I mentre es preparava a recloure's novament com un caragol dintre la closca del silenci, trencava una llança plena de verí contra un home il·lustre que des de Londres, quan Déu i Profeta havien abandonat els catalans ell sabé agrupar-los i contra els catalans als quals la veu de la Pàtria els hi havia dictat quin era el seu deure sense necessitat d'esperar la Carta del Mediterrani ni el missatge del Profeta, afegí com terrible menaça, "que en el moment propici i amb íntim contacte amb el Parlament de Catalunya, es donarà vida a l'organisme —un nou Consell Català— que sorgirà en el moment que les circumstàncies ho exigeixin.

ACTA EST FABULA!

Dormin en pau els Deus i els seus profetes i el Consell dels Doctes que era el Parlament de Catalunya. I que els perdoni qui vulgui, car els catalans d'avui que hem vist la Pàtria trepitjada i befada i milers dels seus fills caminar per rutes estranyes sota cels d'altres terres no sempre elements, els hi diran amb més menyspreu que ira: **Potius mori quam foedari!**

Jordi ARQUER.

La Mala Fé del Federalisme

No volem referir-nos a la mala fe espanyola, denominador comú dels intèrprets i executors de totes les doctrines polítiques que l'humanisme ha llançat a la palestra de les idees. Aquesta mala fe es axiomàtica i al servei permanent de l'imperialisme castellà.

Parlem dels anomenats federalistes o confederalistes catalans. Apressem-nos a establir les dues úniques excepcions que ens són conegudes: un grup de catalans de l'Havana i un nucli de socialistes catalans.

Tots els altres empenen la disfressa del federalisme per tal d'amagar el mes eixorc i barroer espanyolisme.

Han sovintejat les ocasions d'enfrontar-nos amb els federalistes. Amb els de Pi i Margall i amb els de les escoles bordes. Amb els tradicionalistes i amb els improvisats.

No resisteixen la polèmica. Cara cots us donen la raó. L'endemà mateix, però quan amb impunitat gaudeixen de la tribuna pública sense contradicció, del bocí de diari pagat a tan la ratlla, de l'escó universitari, del públic benèvol que tot ho aplaudeix, i les seves paraules poden tenir espanyoles projeccions, reincideixen sense escrúpols en la intel·lectual claudicació i en la baixa abjecció aduladora al fantasma, que creuen realitat poderosa de poder material, de la unitat estatal, peninsular, hispànica o ibèrica.

Amb facilitat convencen els federalistes catalans de que ni Mèxic, ni Argentina, ni els Estats Units de l'Amèrica del Nord, ni Veneçuela ni la U.

R. S. S. són l'expressió de l'autèntica fórmula política que ells defensen.

En la Confederació Helvètica i en la dissolta unió pactada de Suècia i Noruega, hi troben, amb certes reserves, els més legítims antecedents històrics de l'assaig que voldrien fer.

No cal pas argumentar massa per a fer-los acceptar la doctrina del pacte amb la premisa de la igualtat jurídica per a condicionar lliurement el contracte.

Sembla que ja els tenim. Ara poden ja, independentistes sincers con vidarlos a la honesta i lleial col·laboració.

Vos federal i jo independentista podem caminar plegats en una etapa trascendent. Jo, independentista la que entenc definitiva per a incorporar Catalunya i els catalans en el cercle de la civilització. Vós federalista la que conceptueu essencialment prèvia per a pactar lliurement amb plena personalitat.

¿Voleu tracte més lògic?

El federalista us fuig aleshores esquerp i violent. Ja no vol saber res de pactes, renega énicament d'allò que us havia acceptat. L'espanyol que par la i no enraona es manifesta intemperant. Mes odiós encara que l'autèntic espanyol perquè el bon senyor federalista és el carnestoltes venut al mateix imperi de la "Falange" que roda pel món amb la disfressa de català.

L'enciclopèdica estúpida camina desfermada trencant la unitat catalana i practicant el conte de la lletera il·lusa.

J. d'O.

Homenatge Merescut

Actes del Grop

El diumenge 25 del present mes d'abril, tingué lloc als salons del "Catalunya", Grop N.R., l'àpat homenatge al nostre Conseller de Propaganda, Enric Marimon, el qual es veié concurridíssim, no tant sols per catalans, sinó també per nodrides representacions de grups d'intel·lectuals cubans identificats amb l'ideologia d'aquesta casa.

Els salons presentaven un aspecte magnífic. Primerament va servir-se un aperitiu, finit el qual, nostre Conseller en Cap, S. Carbonell i Puig, va fer ús de la paraula per oferir l'àpat a l'homenatge. Amb un bell parlament, abrandat de fe patriòtica, feu remarcar la tasca ímproba i profitosa desenvolupada pel nostre Conseller de Propaganda, tasca que ens ha portat, digné, a la culminació de cabre'ns l'honor d'ésser nosaltres els iniciadors de la Unió dels Independentistes Catalans que, en aquests moments que viu Catalunya, és la única realitat pràctica per arribar a l'assoliment de la independència pàtria. Finí el seu bell parlament amb aquestes encoratjadores paraules: "si hi hagués molts catalans que de la manera desinteressada i entusiàstica que ho ha fet el nostre Marimon, haguessin treballat per Catalunya, avui podríem dir amb goig que la llibertat de Catalunya, és un fet."

Seguidament i ple d'emoció, feu ús de la paraula l'homenatge, donant les gràcies per l'homenatge de que era objecte i amb sentida modèstia digué: "Si bé agraeixo amb tot el cor aquest acte, crec sincerament que no en sóc mereixedor, puix no he fet res més, com a català i com a patriota, que complir amb el meu deure". Feu remarcar la seva fe en els destins de la Pàtria i tingué paraules alenadores pels germans que viuen esclaus a Catalunya, fent vots per a que en un futur no llunyà, puguin gaudir de llibertat.

Tot seguit es serví l'àpat que va transcórrer en franca camaraderia.

A les postres el Conseller en Cap donà lectura a un bell pergamí al peu del qual hi havien estampades prop de 400 signatures i en el que es feia constar l'ofertament de l'homenatge i el deute d'agraïment que el Grop i Cata-

lunya tenen contret amb l'homenatge per la tasca portada a terme per aquest.

A continuació feu ús de la paraula l'intel·lectual cubà, gran amic de Catalunya, Dr. Gutiérrez Barroso, que en representació dels cubans assistents a l'acte, digué: "No he volgut faltar a aquest acte en el que se us ret un merescut homenatge, amic Marimon, ja que sóc coneixedor de l'obra per vós realitzada en benefici de la vostra Pàtria per quina causa us admiro i desitjo de tot cor que els vostres esforços es vegin ben aviat coronats per l'èxit més falaguer. No defalliu mai en el camí emprès, ja que tinc la convicció que les causes justes, a la curta o a la llarga, triomfen, i la vostra ho és. Mireu-vos en el mirall del meu poble que com el vostre va ésser també esclau dels mateixos opressors, i degut a uns quants homes abnegats i desinteressats com vós mateix, varen assolir la seva llibertat". Finí el seu parlament amb un Visca Catalunya Lliure que fou chorejat per tots els assistents.

Parlaren també els companys Anton Batlle i Romeu Ruiz, els qui, amb paraules plenes d'entusiasme, feren constar l'admiraçió que sentien vers l'homenatge.

Els companys del Quadre Escènic del Grop, Josep M. Béjar i Galileu Miró, ens delectaren amb un recital de poesies que foren celebrades per tots els concurrents a l'acte.

Feu acte de presència l'Orfeó Cuba. El seu director senyor Viccini, digué: "L'Orfeó que dirigeixo es considera honorat en prendre part en aquest acte d'homenatge a vós. Nosaltres no podiem faltar-hi puix amb vós sempre hem trobat un entusiasta col·laborador. Faig vots perquè aquest homenatge serveixi d'estímul a tots els catalans per a que com vós ho feu, lluitin per l'assoliment de la llibertat de Catalunya." Seguidament interpretaren diverses composicions, entre elles, la sardana "Les Fulles seques" i "Adeu germà meu", que ho feren de manera mestrívola, tributant-los-hi

la concurrència uns xardorosos i ben merescuts aplaudiments.

El company Alfred Peirats, dinàmic Conseller de la Secció Artística, usà de la paraula remarcant d'una manera eloqüent les qualitats que honoren l'homenatge. "No tant solament l'amic Marimon és admirat per la tasca realitzada des de la Secció de Propaganda del Grop, sinó que també ho és per la cooperació que, sempre i en tot moment, ha prestat a totes les tasques de divulgació cultural i artística. Ell, com jo, creu també que fent teatre, dient versos i cantant cançons es fa igualment Pàtria". "Amic Marimon, que aquest homenatge senzill que avui se us ret es vegi refrendat per un altre de monstre, el dia de demà que Catalunya hagi recobrat la seva llibertat, a vós i als que com vós, amb abnegació i desinterés heu lluitat sempre per la grandesa de Catalunya".

Finalment tornà a usar de la paraula l'amic Marimon i ho feu d'una manera especial per agrair a l'Orfeó Cuba, nascut al Grop i integrat totalment per cubans, la seva participació a l'acte i la seva prova d'amistat i de simpatia. D'una manera eloqüent va desenvolupar un bell concepte. Davant l'obra que realitza l'Orfeó Cuba, única agrupació d'aquest caràcter que existeix a Santiago de Cuba, va assenyalar-los-hi la missió patriòtica amb que deuen de revestir-la. Per això va referir-se al poder de la cançó popular, lligant-ho amb belles frases amb el procés històric de la cançó catalana i al seu paper importantíssim en el renaixement nacional de Catalunya. El nervi patriòtic contingut en aquest magnífic parlament del nostre Marimon, l'emoció i la sinceritat que traslluen les paraules de l'home que comparteix intensament i per igual, l'amor a la seva prepa Pàtria i a la Pàtria dels seus fills, feren vibrar els cors de tots els presents que, en acabar de dir les seves darreres paraules, esclataren en una ovació sorollosa i unànime.

Amb Visques a la República Catalana, va acabar-se aquest acte de merescut homenatge quina profunda impressió no podrem mai oblidar cap de nosaltres.

La Secció Artística del "Catalunya", Grop N.R., està realitzant una labor meritíssima. Aprofitant l'avenen tesa de radicar-se a aquesta ciutat el celebrat actor cubà-català, J. M. Béjar amb la col·laboració d'aquest i de la seva esposa, la distingida actriu Beatriz F. Llana i la seva filla Hilda, la Secció Artística del Grop ha fet una nova organització del seu Quadre Escènic, amb el propòsit de donar a conèixer al poble cubà, les millors obres del Teatre Català, traduïdes a la llengua d'aquest país.

La tasca és intensa i responent a aquesta finalitat a darrers del mes de Març es posà en escena el drama del nostre immortal Guimerà, "Terra Baixa" i el dia 18 de l'actual, el seu altre drama, parió d'aquell, "Maria-Rosa", omplenant-se en ambdues ocasions, de gom a gom, l'espaiosa Sala-Teatre del Grop.

Encara que no tenim molt d'espai per a parlar de la labor impecable que realitzaren tots els que hi prengueren part, no podem per menys que destacar els noms dels actors i en primer lloc el de la Sra. Beatriu F. Llana que, verdadera actriu, actuà en les dues representacions d'una manera brillantíssima. Els de les simpàtiques catalanes Srtes. Amèlia Tort i Nena Carreras les mantenedores, en la part femenina, del nostre Quadre Escènic i els de les cubanes, Sres. Chete i Rosario Viccini que amb la seva actuació demostren les seves simpaties per la nostra Entitat. En Josep M. Béjar, que porta sang catalana, ocupa un lloc preferent en la direcció de les obres i interpretant, amb la pulcritud que el caracteritza, els papers que li corresponen, secundat admirablement pels nostres Galileu Miró, Alfred Peirats i Mateu Ustrell i pels cubans Ramón Cano i Pepín Rodríguez que tan identificats es troben amb nosaltres.

Pel proper dia 9 de Maig, festivitat coneguda pel "Dia de las Madres" i que el poble de Cuba dedica a la memòria i a la glòria de la Mare dels Maceo, el Quadre Escènic posarà en escena, "La Mare", del nostre inoblidable Santiago Rusinyol i pel dia 20 de Maig, aniversari de la constitució de la República Cubana, una vetllada en la que hi prendrà part l'"Orfeó Cuba".

En donar compte d'aquestes activitats del nostre Quadre Escènic amb el lloable propòsit d'incorporar el nostre teatre a la vida del poble cubà, no podem deixar de fer constar nostra admiració i agraïment vers els veritables mantenedors d'aquesta part artística: els admirats Alfred Peirats i Galileu Miró. El primer, insubstituïble Delegat de la Secció Artística i propulsor incansable de les tasques teatrals i el segon, artista de cor, pulcre i minucios, sense rival, en el que fa referència a la presentació en escena, de les obres.

En fer-los arribar la nostra més cordial felicitació, els remerciem per la magnífica tasca que realitzen donant a conèixer el que Catalunya significa en el seu triple aspecte, cultural, artístic i patriòtic.

La REPUBLICA CATALANA del 14 d'abril fou proclamada legal i democràticament i abans que l'Espanyola.

No és aquesta, perc, la legalitat que defensen els legalistes i els mig-legalistes.

Defensen la "legalitat" d'aquell règim que Espanya va imposar-nos i que es digué ESTATUTO.

Aquestes dues paraules REPUBLICA CATALANA, repetir-les arreu, ja és

internacionalitzar el nostre problema. Proclamar-ne ara la seva vigència perquè era la única situació legal, seria lògic, seria clar i seria suficient per aglutinar-nos a tots.

Però no es això el que interessa als legalistes i als mig-legalistes parlant, sense to ni so, de "sobirania", d'auto-determinacions i possibilitant els pactes.

Per ells, és una reliquia; per nosaltres és una realitat.

ESTAT CATALA

ADHERIT A LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

INSTRUCCIONS ALS PATRIOTES

A l'exili els patriotes hem de conuiu fraternalment amb tots aquells catalans que se'ns apropin en demanda d'escalp i d'orientació, si són persones honestes guanyades a la causa de la independència de Catalunya sense segones intencions o reserves mentals d'oportunisme.

En canvi hem d'ésser severament exigents amb nosaltres mateixos i amb els que, titulant-se independentistes, negligixin els deures fraternals i l'ortoxia patriòtica. Quan en lloc de càlida i sincera efusió, un qualsevol titulat patriota, us ofereixi lements de discòrdia i de confusió, refuseu-lo sense contemplacions.

Mantinguem el contacte de colzes fraternal amb tots els que estiguin disposats a realitzar el nostre propi esforç. La lluita contra els invasors de Catalunya no exclou cap català de la seva obligació patriòtica. No és tasca de partit sinó de Moviment Nacional en el qual els interessos personals no poden ésser tinguts en consideració. Avui valoritzem Catalunya a través de la nostra conducta. Allà baix responen bé i confien amb nosaltres. Que cada acte nostre estigui amarat d'aquest sentit de responsabilitat que el moment actual exigeix.

Cadascú al seu lloc, amb fermesa i disciplina, per tal que no falli ni una dent del engranatge que alliberarà la Pàtria.

L'afany d'Unitat Nacional que sentim ens obliga a una cordial convivència amb elements catalans que tot sovint no responen però fidelment al sentit del lliberalisme que ens hauria d'unir a tots. Els independentistes podem ésser benevolentment comprensius i moltes coses més, però com que la comprensió no ens ha portat mai a la submissió, ni, menys encara, a la claudicació que per cada ú de nosaltres suposaria el deixar-se catequitzar pels elements interessats en mantenir el confusionisme, recomanem a tots els independentistes una severa auto-vigilància de les seves reaccions davant els múltiples paranys que aquests elements interessats els posaran tothora.

La reivindicació independentista que Estat Català representa a l'exili no té per motor interessos estrictes de partit sinó que recolza en la força de moviment nacional per l'alliberament de la Pàtria.

L'acció dels patriotes s'ha d'exercir sota una direcció solvent i responsable que, abastant totes les dimensions, faci impossible l'esterilitat.

Ni traïdors ni xafarders al costat dels patriotes. Volguem la seguretat de tenir l'enemic davant, i comptem com enemics els que, en el moment deicissiu vinguin amb excuses i justificacions per eludir el compliment dels compromisos contrets.

Mantingueu estreta relació amb tots els patriotes isolats. Envieu les adreces que conegueu i demaneu les que us interressi conèixer.

La lluita ens donarà herois forjats en l'esforç i el sacrifici que faran espategar, a tots els vents, la bandera estelada. Esperem hores difícils amb la serenitat i la fortitud dels que saben el destí que porten i per què el porten. Fa uns anys que els independentistes catalans ens trobem en peu de guerra. Ni som vençuts ni hem deposat les armes. Fins l'enemic immediat ho creu com nosaltres. Ben clar ho demostra. Per tant que cap patriota conscient no pensi en el repòs. El refer les nostres llars i les nostres vides no compta quan ens trobem en el camí de refer la Pàtria. No volem el repòs sinó després de la victòria.

El que intenti el contrari és un desertor.

Com a homes i com a demòcrates ens dol que la guerra sigui l'únic mitjà per fer triomfar la llibertat, però això no minva el nostre coratge.

Repetim que colpirem els traïdors malgrat embolcallin llur figura amb el drap sagrat de la Pàtria.

Cal organitzar a Amèrica la recaptació de cabals amb destí a enrobustir econòmicament l'Organització Patriòtica que actua a Catalunya. Els que es juguen la vida i els que sofreixen a la presó tenen el dret d'esperar la nostra ajuda que els faci més forts davant l'enemic.

Fins ara els catalans d'Amèrica no hem coordinat els esforços en aquest sentit. Ara urgeix fer-ho amb un esperit de continuïtat i d'eficàcia.

Que cada nucli es constitueixi en un actiu recaptador.

Oportunament els seran donades instruccions perquè les quantitats siguin lliurades al Consell d'Ajut responsable que les farà arribar a Catalunya.

EL primer que ha de fer un home públic en les èpoques de creació o reforma, és renunciar a sí mateix, sense valdre's de la seva persona sinó en allò que ella valgui a la Pàtria.

JOSE MARTI, Apòstol de Cuba.

La Situació a Catalunya

Franco s'ha vist obligat a fer una declaració pública de la seva por i de la inestabilitat del règim falangista aï promulgar un Decret pel qual es restableix la pena de mort pels acusats dels delictes de murmuració, conspiració, sabotatge, etc. etc.

Aquest Decret fou reportat oportunament per tota la premsa americana. La seva promulgació i divulgació ha posat a la llum del dia la hostilitat creixent que, contra el franquisme, manifesta el nostre poble. Fins aquest moment s'havia ocultat, però els accidents de la guerra acostant-se a la Península, han esperonat als inconformistes, i el que abans era solament resistència passiva s'ha anat transformant en gosadia en l'acció directa.

Una nova crida a files ha estat feta per reforçar l'Exèrcit espanyol destacat al Marroc, talment com un coltell traïdor menaçant l'espatlla dels exèrcits demòcrates, i situat estratègicament per a fer-se cotitzar en un "Chantage" a la "bona" disposició demostrada pel franquisme a una política d'apaivagament. Aquesta vegada la crida ha afectat la jove i mínima lleva del 1944. Centenars de minyons que hi estaven afectats han estat traslladats des dels llocs de reclusió, on eren mantinguts, a les casernes, un altre lloc de reclusió, on seran enquadrats i traïmes a l'Àfrica. Amb aquest motiu els proscrits que pululen per les Serres del Cadí han vist engrossir els seus escamots amb nous adeptes a la rebel·lió declarada contra el franquisme.

Amb motiu d'això que en diuen quart aniversari de la victòria, el govern espanyol ha volgut distreure l'opinió interior i els observadors internacionals amb una mostra de la seva "generositat" promulgant un indult de llibertat condicionada que afecta, segons ells, a més de dotze mil detinguts. Pràcticament no existeix tal indult sinó el desig de fer creure que el govern franquista vol esmenar la seva política de persecució ideològica. Els empresonats, les condicions personals dels quals encaixen en els termes del Decret, tenen de començar per demanar particularment, per instància, que els sigui aplicat. Aleshores s'obre un

expedient per a cada petició la qual és denegada o concedida segons siguin els compromisos previs que l'interessat contregui d'allistar-se "voluntari" a la "División Azul" o per anar a treballar a les fàbriques de guerra alemanyes. En cas que no accepti una cosa o l'altra li es denega l'indult.

A la presó de Barcelona s'hi troben actualment 213 detinguts ideològics en situació preventiva des de fa 18 mesos —ens referim únicament a independentistes—. A les companyies de treball i camps de concentració n'hi ha uns dos mil condemnats com a sospectes de catalanisme i tots supervivents de les diverses tandes d'assassinats que periòdicament s'han anat registrant. Condemnats en ferm —i també supervivents— hi ha nuclis importants de catalanistes als presiris de San Miquel dels Reis de València, d'Alacant, d'Ocanya, de Burgos, del Dueso. A tots aquests llocs els catalans han format la pinya i mantenen una actitud de dignitat patriòtica negant-se a sumar-se als rengles dels espanyols empresonats. Això els comporta una major incomoditat perquè han de fer front a dues menes d'enemics: els franquistes i els que no ho són, perquè es dona el cas que quan es tracta d'anar contra els catalans els espanyols esborren les diferències que els separen... i actuen en comú.

Franco ha fet un aparent viratge assegurant als representants demòcrates que romandrà neutral a canvi de que segueixin trametent-li les matèries primes de les quals tant s'ha parlat aquests darrers temps. I fins i tot ha decidit una retirada simbòlica de "tècnics" alemanys. Dels molts milers que hi ha a la península, unes quantes desenes han rebut un permís de vacances perquè passessin per la frontera d'Irún. Al mateix temps, però, totes les carreteres que, baixant del Pirineu, serpentejen per tot Catalunya vers Espanya han estat reparades i són mantingudes en un excel·lent estat de conservació per quan els nazis, que són els que segueixen manant, les vulguin utilitzar. Catalunya, però si el cas es presenta, no els deixarà passar de franc.

Després d'un lapse de temps de silenci oficial, el Sr. Carles Pi i Sunyer, President dimisionari del Consell Nacional, radicat a Londres, ha cursat un cable a totes les Comunitats i Centres adherits a l'esmentat Consell en el sentit de que atorguessin consideració i bel·ligerància plantejant el problema de Catalunya, segons el criteri de les Comunitats, als Senyors Martínez Barrio i Miaja, representants espanyols actualment en una "Tournée" de propaganda política per l'Amèrica del Sud.

Davant aquest fet insòlit que intenta supeditar les reivindicacions catalanes a l'arbitratge apassionat dels enemics declarats de la llibertat de la nostra Pàtria i que ve a augmentar encara més l'actual període confusionista, ESTAT CATALA, que no pot acceptar cap responsabilitat de complicitat en aquesta dissortada orientació que es preté donar oficialment a les reivindicacions nacionals catalanes, recomana als independentistes que es donguin de baixa de les Comunitats i Centres que, obeint l'encàrrec del Sr. Pi i Sunyer, atorguin bel·ligerància, en la seva pretesa qualitat representativa, als senyors Martínez Barrio i Miaja i hi entaulin diàleg sobre possibles solucions espanyoles contraries al plebiscit de sobirania nacional que Catalunya té plantejat davant el món.

Butlletí d'INFORMACIÓ CATALANA

PORTANTVEU DE LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

Any IV || Editat pel "CATALUNYA", GROP N. R. || 30 Abril
Num 42 || J. A. Saco, 415 - Santiago de Cuba || 1943

SACSEJANT

ADHESIONS AMB "PEROS"

N'hem rebut alguna, i és natural i lògic que considerem que aquesta mena d'adhesions no deu éser acceptada, ni llistada, perquè implica manca de fe en la imprescindible necessitat que hi ha d'actuar d'esquena a Espanya políticament i social, per a tallar de cop el perill de "contagi per contacte".

Com ja hem dit i repetit altres vegades, entenem que en cap dels vuits punts de la U. dels C. I. pot trobar-hi cap "pèl" un separatista de cor i convençut. Deu fer-se'ls seus tot bon català que tingui la virtut de posposar-hi les ideologies i les conveniències particulars, siguin subjectives, de partit, o de classe.

Aquesta virtut escasseja i saber-la tenir és difícil, veritat "certs" companys? Per això precisament encara no ha volgut o pogut fer-se seus els vuit punts de la U. dels C. I. el Consell Nacional Català de Londres i els ha desestimat, entre altres, la Comunitat Catalana de Mèxic. El silenci del C. N. C. de L. ens ha profundament decebut, perquè, àdhuc estimar que en Pi i Sunyer és més patriota que política, hi concorre la circumstància de que els que iniciarem la UNIO ja diguérem per andavant que no volíem ésser els únics a controlar-la, que més ens estimàvem ésser fiscalitzadors solats de fila, però sí, dintre d'una organització sense caire polític, ni de classe, patriòtica, TOTALMENT INDEPENDENTISTA, i amb més capacitat i importància que el Grop Catalunya.

Si es presenta o es constitueix aquest organisme, el Grop Catalunya immediatament es posaria a la seva disposició.

Què hi diu el "per ara encara" admirat Pi i Sunyer, president del Consell Nacional Català de Londres?

SEGUEIX PUJANT I PUIXANT

Tal com se'n parla en altra secció d'aquest número, formen pilots les Hêtres d'adhesió rebudes. I, cas simptomàtic, quasi totes elles són de nuelis i de catalans apolítics, vells residents en sa majoria.

Hi ha que llegir els paràgrafs que dediquen als polítics nou arribats, no per ésser nou arribats, sinó per ésser "polítics" o "classístics"!

Es refereixen als que, tot arribant la brasa a la sardina, —(tant de bo se'ls hi cremés)— no tenen cap escrúpols en introduir, dintre de les velles entitats i dintre de les comunitats, tot l'inútil i perturbador llast que han importat amb ells mateixos per a perllongar ací, a les Amèriques, els més baixos procediments de la més asquerosa política i de la més demogògica "socialitiqueria" que caracteritzaren

aquella denigrant època que feu de Catalunya un panorama kabileny i que tant ens perjudicà davant de propis i estranys.

Com que alguna de les velles entitats d'Amèrica que s'ha deixat influenciar per aquesta mena de nou arribats ja ha fet figa, tornem a "tocar a sonmetent" per a què es posin en guàrdia les no contagiades i reforcin el "cordó sanitari" que tantes vegades hem recomanat.

Davant qualsevulla ofensiva d'aquesta gent, contra-ataquem amb aparells de "Flit" i al crit de "nosaltres sols", tota vegada que val més anar sol que mal acompanyat.

RESPIRANT PER LA FERIDA

Una ben catalana revista de Buenos Aires, en la seva secció de lliçons gramaticals i per a fixar el mot correcte entre "exiliat" i "desterrat", posa aquest exemple: "Exiliats vingueren que de casa ens tragueren".

Simpomàtic, veritat? Es que, potser sense volguer-ho, han respirat per la ferida.

Nosaltres aprovem aquest... esplai, però millor aprovaríem una forta campanya en aquest sentit, fent sempre aquesta salvetat: que es tracta d'exiliats "polítics" o "classístics". No es deu, ni es pot generalitzar. La immensa majoria dels nou arribats ja componen els humils, els que més han patit, i no els aprofitadors i els representatius, molts dels quals, si bé és veritat que han hagut de córrer, també és cert que ho han fet anant de "primera" i viatjant a tall de turistes. Els primers són "poble català"; carn i sang i ànima de la nostra raça i volen, com nosaltres, el bé de Catalunya, i estimen la Pàtria i volen també que, quan sigui hora, trobin el seu càstig aquells altres, els Judes de Catalunya. I són dignes del nostre aplexi i de la nostra protecció i de que se'ls rebí amb els braços oberts.

Es sensible i censurable que s'hagi permès als intrusos de mala fe arribar fins a un extrem en que una revista catalana faci una protesta quasi vergonyant amb l'exemple esmentat.

A temps devien d'haver tallat de cop les tàctiques d'aquesta gent. Haver tallat de cop aquesta mena de bruta campanya electoral i de baixa política que s'està fent a les Amèriques, talment com si encara es trobesin a Catalunya en aquells ignominiosos temps de l'"esgarrapa i estira cabells" i del "vest-te'n tu per posar-m'hi jo".

En quant a la consigna de "allí on hi hagin entitats catalanes apoderades" i allí on no n'hi hagi crear-ne mal sigui ficticiament" del perturbador sector del "volem pa sucat amb oli...

espanyol", recomanem es segueixi l'exemple del Grop Catalunya, quin cordó sanitari ha estat tan eficient que els líders i pseudo-líders de dit sector que han passat per Santiago de Cuba ni tant sols s'han aventurat a "flairar-nos".

La fortor de "Flit" i de "Creolina" els ha allunyat com gats escaldats.

Ja ho sabeu, doncs, companys, forta personalitat i fermesa de conviccions!

QUE CONSTI!!

A deduir pel que ells escriuen, sembla que es creuen que se'ls hi fa "Fo i Uix!" perquè són comunistes... vergonyants, i diem vergonyants, perquè ells mai ho confessen espontàniament que en són de comunistes.

Res d'això. Van errats del tot. Dintre de la Unió dels Catalans Independentistes, com de les entitats nacionalistes radicals, hi tenen cabuda totes les ideologies, menys, com és lògic i natural, la "troglodita" aberració nazi-feixista-falangista. I si es combat al sector en qüestió, no és perquè sigui comunista, sinó perquè no és un partit essencialment català nacional, perquè és espanyolitzant, legalista cent per cent i, per tant, anticatalà, tota vegada que vol la continuació de l'esclavatge de Catalunya sota el sabatot imperialista de l'estat espanyol, el qual, encara que sigui regit per un govern republicà, sempre serà, en relació a les nacionalitats ibèriques irreductibles, antiliberal, antidemocràtic i imperialista.

Més clar... que l'aigua cristal·lina! I ja ho sabeu, doncs, tant vosaltres com els altres dels partits polítics i socials legalistes o mig-legalistes i que us batejeu vosaltres mateixos, ¡quina barra!, com partits nacionals catalans. Si voleu que no se us faci ni "fo, ni uix", deslliguen-vos de tot contacte amb agrupacions polítiques o socials espanyoles, conservant les vostres ideologies que no us lliguin ni estiguin en pugna amb el voler treballar per la llibertat absoluta de la Pàtria; declareu-vos assencialment independentistes... i venen com tots els catalans patriotes us obriran les portes i us reberan amb els braços oberts.

Si no ho feu, l'avenir s'ocuparà de vostres culpes i els vostres pecats de fer-vos purgar ben amargament la traïdoria a Catalunya.

NI A COPS ENS CAP AL CAP

Els catalans de la Comunitat de Mèxic i de les velles entitats d'aquell país celebraren el 14 d'abril commemorant, en un gran àpat, la proclamació de la República Catalana per en Macià, proclamació que, com saben bé els independentistes, fou el més evident i exemplar precedent d'autodeterminació i de legalitat de sobirania popular que hem de tenir present i seguir els catalans.

En aquest acte hi hagué parlaments separatistes i molts "Visca Catalunya Lliure". Però com que, pocs dies abans, molts dels que parlaren i assistiren a l'acte, havien ajudat amb els seus vots a que l'Assemblea General de Comunitat prengué l'acord mig-legalista de sotmetre a la decisió d'en Pi i Sunyer, president del C. N. C. de L., els punts referents al reconeixement implícit de la "Mitja-Legalitat", nosaltres aquest evident contrasentit no ens el podem empassar, perquè entenem, i que ens perdonin, que és immoral, tan immoral i desmoralitza-

dor i confusionista, per no dir altra cosa, com aquella vella i estúpida tàctica dels polítics catalans que, a Madrid, cridaven "Viva Espanya" i, a casa, "Visca Catalunya Lliure".

Aquest "Visca Catalunya Lliure", en boca d'aquests rabadans sense ovelles i sense "altra cosa", es veu que no te, ni tindrà mai cap significat. Se'ls hi ha d'exigir per escrit i signat i refrendat per testimonis feiants que el visca digui així: "Visca Catalunya lliure i INDEPENDENT", per a que no hi hagi possibilitat de cap fugida per la tangent.

MOVIMENT... DE QUE?

Sovint es parla del "moviment" de les Comunitats. Nosaltres entenem que s'ha de dir en plural: "moviments de les Comunitats", perquè com que quasi totes són com els rellotges espatllats que quan un marca les dotze, l'altre assenyala "tres quarts de quinze", no sabem quin "moviment" global i coincident i orientador poden desenrotllar per a aglutinar els catalans sota una finalitat patriòtica comú, aquestes Comunitats d'actuacions i principis heterogenis entre sí.

Tal com s'ha presentat i es presenta el "panorama", honradament entenem, sense intenció ni desig de combatre-les, que aquestes comunitats, en conjunt, han resultat un destorb, un entrebanc. Hagués estat millor enfortir les velles entitats separatistes; nacionalitzar integralment i enfortir també les que no tenien caire patriòtic definit, i recolzar totes elles al Consell Nacional Català de Londres. Aleshores, indubtablement s'hauria produït la unitat de pensament i d'acció per a poder plasmar, globalment, el moviment reivindicador de nostra Pàtria.

Recordi's, que quan la peregrinació d'en Macià per aquest continent, no hi hagué necessitat de comunitats. Les velles entitats i els catalans tots de les Amèriques feren possible la unificació.

Però aquesta vegada, companys... "exiliats polítics vingueren... que la unificació dels catalans desferen".

PASTERADA!

La premsa en general parla de que ha començat la "tournée" Martínez Barrio, Miaja i Co. per Sud-Amèrica per als "pour-parlers" preliminars a l'assemblea de republicans espanyols i de que aquesta Assemblea hi prendran part delegats dels bascos i en Pi i Sunyer, o representants d'en Pi i Sunyer com delegats dels "republicans", catalans.

Si això és veritat, adéu-siau ja no admirat ni respectat Pi i Sunyer, i que Déu us perdoni el vostre suïcidi moral, el vostre "patricidí", el qual, si s'arriba a consumir, us farà passar a la posteritat com un personatge tristament cèlebre.

I permeteu-nos que 'ens' fem aquesta pregunta: Serà cert que els catalans som una col·lectivitat degenerada, inferior a qualsevulla de les altres de les quals nosaltres ens en considerem superiors?

Déu protector de les nacionalitats irredemptes, regeneu-nos!

Perquè sí no, haurem de resar el "pare nostre Jesuèrist" de "JOAN DAL·LA".